

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 78.

Tredie Session.

54de Møde.

Mandagen den 12te Januar.

(Forts.)

Justitsministeren (forts.): Man kan nemlig vel tænke sig, at de Næringsbrug, som omhandles i § 1, kunne ogsaa blive i høieste Grad generende, naar de anlægges umiddelbart op til en stor Landsby. Det ene af de nævnte Andragender havde saaledes Hensyn til et Beenfogeri, som en Mand vil anlægge lige op til Sundbyøster eller Sundbyvester — jeg erindrer ikke saa nøie, hvilken af disse Byer det var — paa Amager. Der var netop Spørgsmaal om et nyt Anlæg, og ikke om at flytte et allerede bestaaende Anlæg, og vedkommende Autoriteter, som afgave deres Erklæring derover, meente derfor saameget snarere, at man kunde forbyde ham det, fordi han kunde anlægge det længere borte fra Byen, paa et Sted, hvor der var tilstrækkelig Jord at faae at kjøbe, og hvor det ingen Ulempe kunde forvolde. Men da han engang havde kjøbt et Jordstykke nær ved Byen, hvor han vil anlægge det, troede jeg, at Ministeriet ikke havde Myndighed til at forbyde ham at anlægge det paa den Eiendom, han havde tilkjøbt sig. Den ærede Viceformand har troet, at man i denne Lov kunde optage de fornødne Bestemmelser, omtrent saaledes, som med Hensyn til Ildsvaade, og at Loven kunde foreskrive, at Vedkommende skulde have Tilladelse til Anlæggelsen af Næringsbruget, hvad Stedet angaaer. Men jeg maa dog i saa Henseende bemærke, at den Bestemmelse, som indeholdes i § 6, netop faaer den Anvendelse, at der kan træffes de fornødne Foranstaltninger, hvad Stedet angaaer, hvor Næringsbruget skal udøves. Rigtig nok indeholdes en saadan almindelig Regel ikke i Loven, men det er overladt til Justitsministeren, og

jeg troer heller ikke, at man lettelig kan give en saadan Lov, som passede for alle de forskjellige Steder. Ligeledes har den ærede Viceformand meent, at Politiet eller Dyrigheden muligst kunde være for angstelige, og at dette kunde bewirke, at Ministeriet, i Genhold til deres Erklæring, let kunde komme til at forbyde en Mand at anlægge et Næringsbrug paa et Sted, hvor det ikke kunde antages at være skadeligt; men jeg maa i saa Henseende bemærke, at, netop fordi man kunde frygte for, at de locale Autoriteter kunde være for angstelige, har man meent, at disse ikke burde afgjøre Sagen, men at den burde indstilles til Ministeriet; og, naar den indstilles dertil, efterat der i alt Fald først er indhentet Erklæring over den fra vedkommende Autoriteter — og i saa Fald tvivler jeg ikke om, at den ogsaa vil passere Amtet, og at dette vil faae Leilighed til at erklære sig over den — skulde jeg antage, at der er tilstrækkelig Garantie for, at Sagen vil blive betragtet fra de forskjellige Sider. Den høitærede 3te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) har henvist til, at hele Udkastet er indrettet alene for Kjøbenhavn, og at dets Bestemmelser derfor heller ikke passe udenfor samme. Dette maa, naar man vil tage Bestemmelserne i det Enkelte, vistnok gaanske indrømmes; men det er ogsaa Marsagen til, at de enkelte Bestemmelser ikke ligefrem ere gjorte gjældende udenfor Kjøbenhavn, men at man har meent, at kun lignende Bestemmelser kunne træffes af Justitsministeren, forsaavidt de nødvendigt maatte kræves. Den samme høitærede Landstingsmand har meent, at man ved denne Lov maaskee kunde komme til den Mislighed, at man af visse indskrænkende Bestemmelser kunde slutte, at Politiet eller de lavere Autoriteter ikke havde den fornødne Myndig-